

การละเลยต่อหน้าที่

บทนำ

วันนี้ผู้เขียนขอเสนอบทความเกี่ยวกับการละเลยหน้าที่ของหน่วยงานรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ ซึ่งถือเป็นการกระตุนย้าเตือนหน้าที่ของหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ ให้ตระหนักถึงความรับผิดชอบต่อหน้าที่ของหน่วยงานและเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบในเรื่องนั้นๆ ซึ่งหากการปฏิบัติหน้าที่ดำเนินการล่าช้าเกินควร อาจส่งผลกระทบต่อประชาชนหรือสภาพสิ่งแวดล้อมเป็นวงกว้างได้

หลักการและเหตุผล

การทำหน้าที่ของหน่วยงานของรัฐไม่ว่าจะเป็นราชการส่วนกลางหรือราชการส่วนท้องถิ่น ย่อมมีหน้าที่ไม่แตกต่างกันมากนัก แต่สิ่งที่สำคัญคือการทำให้ประชาชนได้รับการอำนวยความสะดวกที่รวดเร็วในระยะเวลาที่เหมาะสมและลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งบทความทางวิชาการที่จะนำเสนอ นั้น ถือเป็นข้อคิดเตือนใจหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีหน้าที่รับผิดชอบได้ทำหน้าที่ของตนตามบทบาทหน้าที่ของตนเอง

วัตถุประสงค์

เพื่อให้บุคลากรในองค์กรหรือบุคคลทั่วไปที่สนใจเข้ามาศึกษาข้อมูล ได้ใช้เป็นแนวทางในการใช้ดุลพินิจในการทำงาน

เนื้อเรื่องบทความ

ก่อนการฟ้องคดี เทศบาลนคร ช. ได้มีคำสั่งให้นาย ก. และนาง ข. ดำเนินการรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างที่รูกล้ำลำเหมืองสาธารณประโยชน์และทำให้ลำเหมืองสาธารณะมีสภาพดั้งเดิม แต่ตามอำนาจหน้าที่ของเทศบาลมิได้มีเพียงอำนาจออกคำสั่งให้ผู้กระทำความผิดทั้ง ๒ ราย ดำเนินการรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างเท่านั้น แต่ตามมาตรา ๔๓ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ.๒๕๒๒ ยังกำหนดให้เทศบาลมีอำนาจในการรื้อถอนอาคารที่พิพาทได้ตามขั้นตอนของกฎหมาย หากเจ้าของอาคารที่พิพาทไม่ยอมรื้อถอน เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่ามีเฉพาะผู้กระทำความผิด นาย ก. ที่ได้รื้อถอนท่อระบายน้ำตามคำสั่งของเทศบาลฯ เป็นที่เรียบร้อยแล้ว ยังคงมีเพียง นาง ข. ที่ก่อสร้างท่อระบายน้ำและอาคารโครงเหล็กทับลำเหมืองสาธารณประโยชน์อยู่ ดังนั้นความเดือดร้อนเสียหายของผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับการแก้ไขเยียวยาตามเจตนารมณ์ของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายหรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้จากการกระทำของเทศบาลฯ และการแก้ไขหรือบรรเทาความเดือดร้อนหรือเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีได้รับ จากการกระทำของเทศบาลฯ

สรุป

จากคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ ๓๑๙/๒๕๖๑ เห็นได้ว่า ศาลปกครองสูงสุดได้วางบรรทัดฐานการปฏิบัติราชการที่ดีให้กับเจ้าหน้าที่ของรัฐในการใช้อำนาจในการรื้อถอนท่อระบายน้ำและอาคารโครงเหล็กที่รูกล้ำลำเหมืองสาธารณประโยชน์แล้ว โดยมีอำนาจหน้าที่ที่ต้องแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายมิได้มีเพียงออกคำสั่งให้ผู้กระทำความผิดทั้งสองดำเนินการรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างที่รูกล้ำลำเหมืองสาธารณะเท่านั้น เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่ายังมีผู้กระทำความผิดอีกหนึ่งรายยังคงก่อสร้างท่อระบายน้ำและอาคารโครงเหล็กทับลำเหมืองสาธารณประโยชน์อยู่ ดังนั้นความเดือดร้อนเสียหายของผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับการแก้ไขเยียวยาตามเจตนารมณ์ของผู้ฟ้องคดี จากกรณีข้างต้นเจ้าหน้าที่มีอำนาจหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติอันเป็นหน้าที่ตามมาตรา ๔๓ แห่ง พ.ร.บ.ควบคุมอาคาร พ.ศ.๒๕๒๒ และต้องดำเนินการให้จบสิ้นทุกประการ การกระทำเพียงส่วนใดส่วนหนึ่งของการแก้ไขโดยไม่ได้ทำให้ความเสียหายหมดไปก็ถือว่ายังเป็นการละเลยต่อหน้าที่ ดังนั้น จึงต้องดำเนินการให้ความเดือดร้อนเสียหายนั้นหมดสิ้นลงไปอย่างแท้จริง มิเช่นนั้นถือว่าการละเลยต่อหน้าที่ยังดำรงอยู่

/หมายเหตุ...

หมายเหตุ อ้างอิงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ ๓๑๙/๒๕๖๑

จัดทำโดย ฝ่ายวินัยและส่งเสริมคุณธรรม
กองการเจ้าหน้าที่
องค์การบริหารส่วนจังหวัดสุรินทร์
ผู้เรียบเรียง นายจิรัฏฐ์ รอบรัตน์ นิติกรปฏิบัติการ